

Infractorii

Hoți de buzunare, șuți, șpringari, escaladatori, balconari, spărgători de zid, spărgători, tâlhari, infractori intelectuali, asasini, infractori de profesie sau de carieră etc. O enumerare prea lungă pentru a crede că toți aceștia trăiesc printre noi cu adevărat. Climatul social și profesional stabil în care trăiește majoritatea dintre noi, cei care scriem sau citim aceste rânduri, ne face uneori să lăsăm garda jos, să uităm că cei enumerați mai sus sunt într-o continuă căutare de victime.

Cum ne putem proteja ?

Pentru a răspunde la această întrebare credem că este necesar mai întâi să știm cine sunt, cum gândesc și cum acționează diferitele categorii de infractori.

Despre aceasta ne vom ocupa în rândurile ce urmează.

Hoțul Codul penal al României definește în articolul 208 furtul ca fiind luarea unui bun mobil din posesia sau detenția altuia, fără consimțământul acestuia, în scopul de a și-l însuși pe nedrept. Legiuitorul consideră bunuri mobile și orice energie care are valoare economică precum și înscrisurile. De asemenea, constituie furt luarea, în condițiile arătate mai sus, a unui vehicul, cu scopul de a-l folosi pe nedrept.

La articolul 209, Codul penal reglementează furtul calificat. Exemple: furtul săvârșit de două sau mai multe persoane împreună; furtul săvârșit de o persoană având asupra sa o armă sau substanță narcotică; furtul săvârșit de o persoană mascată, deghizată sau travestită etc.

Hoțul este persoana care săvârșește cea mai primitivă acțiune infracțională.

Acțiunea în sine constă în mișcări relativ simple: întinderea mâinii, apucarea obiectului, atragerea lui spre infractor, camuflarea și transportarea obiectului într-un loc ascuns. Caracteristic furtului este modul discret al sustragerii obiectului și apoi îndepărtarea grăbită de la locul infracțiunii, ascunderea de acei care l-ar putea urmări. Hoțul lucrează mai mult cu mâna și cu corpul, dar acest lucru se referă numai la acțiunea în sine deoarece pregătirea unui furt cere o activitate mentală minuțioasă, deosebit de laborioasă. Caracterul predominant fizic al acțiunii presupune din partea lui un antrenament deosebit. Dexteritatea lui caracteristică, mobilitatea fizică, rapiditatea mișcărilor sunt rezultatele în primul rând ale exercițiului și, numai în al doilea rând, sunt favorizate și de unele predispoziții native. Automatizarea unor mișcări specifice, declanșate de stimuli specifici, în urma unui exercițiu îndelungat, nuanțat și perfecționat îi fac pe unii hoți, „să fure fără să vrea”.

Hoțul are un spirit de observație bine dezvoltat, orientare promptă la situația dată și organizarea imediată a unui plan de acțiune bazat pe elemente concrete și prezente. Mijloacele lui de operare, deși unele ingenioase, se bucură totuși de puțină variabilitate. Sistemul de a acționa într-o situație sau alta, în general, se împrumută prin imitație, sau în cazul elaborării proprii, devine frecvent, și de multe ori aplicat în situații neadecvate, ceea ce favorizează descoperirea lui. Ca și ceilalți infractori, nici hoțul nu are o gândire cu calități deosebite, deoarece ea este limitată la preocupările lui specifice. În ceea ce privește voința și personalitatea, hoțul lucrează după „șabloane și rețete” puțin variabile, sunt ușuratici, lipsiți de acele calități ale

voinței ce au sens etico-social. Înclinația spre risc este deosebit de mare, fapt pentru care, de multe ori, ei mizează pe elemente cu extrem de puține șanse de reușită. Reacția tipică este debarasarea de obiectul furat și fuga. Acesta nu se apără și nu opune rezistență în afară de cazul când este atacat fizic. Coincidența unor factori externi cu nereușita acțiunii îl face să fie superstițios, uneori chiar mistic.

Spărgătorul Se conturează tipic ca personalitate prin operarea în bandă și prin utilizarea forței ca mijloc de apărare în caz de surprindere. Spărgătorul, în special cel modern, posedă temeinice cunoștințe de ordin tehnic. Deoarece comiterea actului infracțional presupune acțiuni complexe, de securitate individuală, spărgătorii se recrutează din rândul celor mai evoluți infractori. Ei au nevoie, pe lângă iscusința (inteligentă practică) necesară executării unei spargerii, și de unele calități deosebite, de exemplu: calm, aprecierea corectă a situației, curaj, sânge.

Utilizând violența în apărare, spărgătorii, se apropie de tâlhari, iar prin faptul că tind să-și însușească bunuri, de hoți. Nota bene: cerșetorii aparent nevinovați care se înființează la ușile dumneavoastră sunt uneori avangarda spărgătorilor. Nu uitați că spărgătorii nu acționează decât la pont !

Tâlharul Întreaga sa activitate infracțională se caracterizează prin violență, susținută de o constituție fizică, somatică adecvată. Ca particularități dobândite în cursul activității infracționale, putem aminti o motricitate sporită față de normal, hotărâre și îndrăzneală în timpul operării, de multe ori cruzime, deși tâlharul recurge asasinat numai în caz de nevoie și mai mult în scop defensiv. Se manifestă violent, odată planul fiind elaborat nemaiputându-și suspenda sau amâna cu ușurință acțiunea infracțională.

Sperăm ca rândurile de mai sus să vă fie de folos în a înțelege modul în care unele tipuri de infractori percep lumea. În acest fel veți putea să vă protejați mai eficient împotriva activităților de natura ilicitului penal..

Sabin Alexandrescu

Bibliografie:

*** Codul penal al României modificat prin Legea nr. 278/2006;

*** Tratat universitar de psihologie judiciară, Conf. Univ. Tudorel Butoi, Editura Phobos, București 2003.